

**COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS**

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ВІГОВСЬКИЙ ПРОТИ УКРАЇНИ”

ЗАЯВА № 42318/02

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

20 ГРУДНЯ 2005

Рішення у справі набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції. Воно може бути піддане редакційним правкам.

У справі “Віговський проти України”,

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

П. Ж.-П. Коста, *Голова*,
П. І. Кабрал Баррето,
П. В. Буткевич,
Пані А. Мулароні,
Пані Е. Фура-Сандстрьом,
Пані Д. Йочієнс,
П. Д. Поповіч, *судді*
та пані С. Доллє, *Секретар секції*,

Після обговорення у нарадчій кімнаті 29 листопада 2005 року виносить рішення, яке було прийнято того ж дня.

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено проти України за заявою (№ 42318/02), поданою проти України до Суду 11 листопада 2002 року громадянином України Віговським Володимиром Олександровичем (далі – заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – Конвенція).
2. Заявник був представлений пані Л.Л. Панкратовою, адвокатом (м. Київ). Уряд України (далі – Уряд) було представлено його Уповноваженим: пані В. Лутковською, Міністерство юстиції.
3. 7 травня 2004 року друга секція винесла рішення направити заяву на комунікацію Уряду. Керуючись положеннями пункту 3 статті 29 Конвенції, він вирішив, що питання щодо прийнятності та суті справи мають розглядатися одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився 1951 року та проживає в м. Києві.
5. Рішеннями від 26 червня 2001 року Мінський районний суд м. Києва задовольнив позов заявника, поданий проти його колишнього роботодавця – ДП «Севастопольське Управління океанічної риболовлі» (державне підприємство), стосовно отримання заборгованості з заробітної плати. Він зобов’язав останнє виплатити заявнику суму у розмірі 2 814,93 грн.¹.
6. Оскільки рішення суду залишалося невиконаним, заявник багаторазово звертався до міського управління юстиції, яке поінформувало його, що на банківські рахунки підприємства було накладено арешт, та, що було встановлено, що кошти на банківських рахунках відсутні. Крім того, управління юстиції

¹ Приблизно 454,88 Євро.

посилалося на рішення Господарського суду м. Севастополя від 7 лютого 2002 року, яким було заборонено продаж двох суден, які належали підприємству, з аукціону, що дозволило уникнути застосування закону України № 2864-III „Про введення мораторію на примусову реалізацію майна”.

7. Постановою від 15 травня 2002 року державним виконавцем було призупинене виконавче провадження стосовно рішення, винесеного у цій справі, по причині порушення 18 вересня 2001 року Севастопольським господарським судом справи про банкрутство підприємства.
8. У жовтні 2003 року підприємство-боржник виплатило заявнику суму у розмірі 730 грн.² За повідомленням Уряду ця сума була сплачена в межах виконавчого провадження стосовно рішення суду, винесеного у цій справі. Заявник оспорує це твердження і стверджує, що ця сума виплачена окремо і не має ніякого відношення до суми, присудженої рішенням суду від 26 червня 2001 року, оскільки підприємство має інші борги перед ним.
9. Рішенням від 16 березня 2004 року Гагарінський районний суд м. Севастополя відмовив у задоволенні позову заявника до ДВС, оскільки 8 січня 2004 року виконавче провадження було поновлено.
10. До сьогоднішнього дня рішення суду, винесене на користь заявника, залишається невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ ВНУТРІШНЄ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне внутрішнє законодавство зазначено у рішенні по справі „*Ромашов проти України*” (*Romachov c. Ukraine*) (№ 67534/01, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

I. ЩОДО ТРИВАЛОСТІ СПРАВИ

12. У формулярі своєї заяви заявник скаржиться на порушення п. 1 статті 6 Конвенції. У своїх зауваженнях від 23 жовтня 2004 року, надісланих у відповідь на зауваження Уряду, заявник зазначив вперше про порушення статті 1 Протоколу № 1 з огляду на невиконання протягом тривалого часу рішення, винесеного на його користь 26 червня 2001 року.
13. У своїх зауваженнях та у своїх вимогах щодо справедливої сатисфакції заявник підняв питання щодо невиконання двох інших рішень суду, винесених на його користь 17 березня і 28 жовтня 2003 року, які стосувались того ж підприємства. Він звернувся до Суду з проханням розглянути усі ці скарги одночасно.
14. Суд нагадує, що, заява, яка розглядається, була направлена на комунікацію відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції, згідно якого здійснюється процедура розгляду заяви щодо суті та

² Приблизно 120 Євро.

щодо прийнятності одночасно. Відповідно, Суд вважає, що він не в змозі розглядати скарги, подані після направлення справи на комунікацію Уряду-відповідачу (див. *mutatis mutandis* «Сокур проти України» (*“Sokur c. Ukraine”*), № 29439/02, п. 25, від 26 квітня 2005 року).

15. Таким чином, розгляд справи Судом буде обмежений скаргою щодо порушення п. 1 статті 6 Конвенції і буде стосуватися невиконання рішення суду від 26 червня 2001 року.

II. ЩОДО СТВЕРДЖУВАНОВОГО ПОРУШЕННЯ П. 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

16. Заявник стверджує, що невиконання рішення від 26 червня 2001 року порушує його права право на справедливий судовий розгляд, яке передбачене статтею п. 1 статті 6 Конвенції:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

“Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов’язків цивільного характеру (...)”

A. Щодо прийнятності

17. Уряд не погоджується з цим твердженням. Уряд докоряє заявнику за невичерпання двох внутрішніх засобів захисту, як цього вимагає стаття 35 Конвенції, а саме, що останній не оскаржив в апеляційному порядку рішення суду від 16 березня 2004 року, яке стосувалося скарги заявника на дії та бездіяльність ДВС, та не подав заяви до Севастопольського господарського суду про включення його до списку кредиторів під час процедури банкрутства, розпочатої щодо підприємства Севастопольським господарським судом, що дало б змогу контролювати процес відновлення платоспроможності останнього.
18. Заявник не погоджується з твердженням Уряду.
19. Суд констатує, що аргументи схожі до тих, які подав Уряд, були відхилені у багатьох рішеннях Суду (див., наприклад, рішення у справі *„Войтенко проти України” (Voitenko c. Ukraine)*, № 18966/02, пп. 31 та 35, від 29 червня 2004 року; рішення у справі *„Ромашов проти України” (Romachov c. Ukraine)*, № 67534/01, від 27 липня 2004 року, п. 27). Він не бачить жодних причин для того, щоб дійти іншого висновку у цьому випадку. Таким чином, Суд відхиляє попередні заперечення Уряду.
20. Суд констатує, що заява не є явно необґрунтованою у сенсі п.3 статті 35 Конвенції. Суд зазначає, крім того, що не встановлено жодного іншого мотиву неприйнятності.

Б. Щодо суті

21. У своїх зауваженнях Уряд подав аргументи щодо суті, схожі на ті, які наводилися у справах „*Ромашов проти України*” (*Romachov c. Ukraine*), „*Войтенко проти України*” (*Voïtenko c. Ukraine*) та «Сокур проти України» («*Sokur c. Ukraine*») з метою довести відсутність порушення п.1 статті 6 Конвенції (див. згадану справу „*Ромашов проти України*”, п. 37, згадану справу *Войтенко проти України*”, п. 37, справу «Сокур проти України» № 29439/02, п. 28, від 26 квітня 2005 року).
22. Заявник не погоджується з твердженням Уряду.
23. Суд нагадує, передусім, що у жодному випадку державний орган не може посилатися на відсутність ресурсів для оплати заборгованості, присудженої рішенням суду (див. справу „*Бурдов проти Росії*” (*Bourdov c. Russie*), № 59498/00, п. 35, CEDH 2002-III). Отже, утримуючись майже чотири роки та п'ять місяців від вжиття заходів, необхідних для виконання остаточного судового рішення, винесеного у справі, українські державні органи частково позбавили п.1 статті 6 Конвенції його корисного ефекту.
24. Вищезазначене привело Суд до висновку, що у справі мало місце порушення п.1 статті 6 Конвенції.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

25. Відповідно до статті 41 Конвенції:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію”.

А. Шкода

26. Заявник вимагає суму, присуджену йому рішенням від 26 червня 2001 року, а саме 454,88 ЄВРО, а також суми, присуджені йому рішеннями суду від 17 березня та 28 жовтня 2003 року у якості відшкодування матеріальної шкоди та 4 940 ЄВРО у якості відшкодування моральної шкоди, якої він зазнав.
27. Уряд зазначає, що скарга заявника щодо невиконання рішень суду від 17 березня та 28 жовтня 2003 року не були предметом розгляду Суду та, що ця частина вимоги щодо справедливої сатисфакції є необґрунтованою. Він вважає, що заявлені вимоги стосовно моральної шкоди є надмірними.
28. Оскільки рішення суду від 26 червня 2001 року, винесеного на користь заявника, не було виконане (див. п. 10) Суд зазначає, що той факт, що цей обов'язок залишається за державою, не підлягає сумніву. Відповідно, Суд вважає, що, якщо Уряд виплатить заявнику залишок заборгованості, це становитиме повне і остаточне вирішення справи.

29. Вимоги заявника, які ґрунтуються на рішеннях суду від 17 березня та 28 жовтня 2003 року, не є предметом цієї заяви.
30. Суд вважає, що сума, що вимагається заявником у якості відшкодування моральної шкоди, спричиненої невиконанням рішення суду від 26 червня 2001 року протягом тривалого часу, є надмірною. Ухвалюючи рішення на засадах справедливості, як вимагає стаття 41 конвенції, Суд присуджує заявнику 2 120 ЄВРО у якості відшкодування моральної шкоди.

В. Витрати та видатки

31. У своїй скарзі від 23 жовтня 2004 року представниця заявника зазначає, що заявник мусить сплатити витрати на адвоката за підготовку коментарів, наданих у відповідь на зауваження Уряду, а також поштові витрати та витрати на переклад, підтверджені різними документами, які будуть сумовані та направлені Суду пізніше. До сьогоднішнього дня жодних підтверджень щодо цієї вимоги до Суду не було надано.
32. Уряд вважає, що заявник забув уточнити та підтвердити документально свою вимогу стосовно цього.
33. Суд підкреслює, що відповідно правила 60 його Регламенту усі вимоги стосовно справедливої сатисфакції мають бути підраховані та розподілені за окремими розділами, викладені письмово та супроводжені необхідними підтверджуючими документами, «без наявності яких Суд може відхилити вимогу повністю або частково».
34. Відповідно до прецедентної практики Суду заявник не може отримати відшкодування своїх витрат, окрім як у розмірі, який базується на реальності, необхідності та обґрунтованості обчислення такого відшкодування. Беручи до уваги те, що є у його розпорядженні, та вищезазначені критерії у цій справі, Суд відхиляє вимогу, яка стосується витрат та видатків щодо процедури представництва у Суді.

С. Пеня

35. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки (*le taux d'intérêt de la facilité de prêt marginal*) Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

З ЦИХ МОТИВІВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що було порушення п. 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що:
 - а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним, відповідно до положень пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику залишок заборгованості,

присудженої йому рішеннями суду від 26 червня 2001 року, плюс 2 120 ЄВРО (дві тисячі сто двадцять ЄВРО) для відшкодування моральної шкоди, а також суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника, конвертовані в українську гривню на день здійснення платежу;

б) на суму нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці (le taux égal à celui de la facilité de prêt marginal) Європейського Центрального Банку плюс три відсотки з часу, коли закінчиться вищезгадані три місяці, і до моменту повного розрахунку.

5. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено французькою мовою, повідомлено письмово 20 грудня 2005 року відповідно до положень пунктів 2 та 3 статті 77 Регламенту.

С. Доллє
Секретар секції

Ж.-П. Коста
Голова секції